

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XI. Virginis Joannæ parentes statuunt eam Matrimonio jungere, ea
de re quæritur apud Deum, & sua divina Majestas eam confortat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*Christus
ei crucem
ostendit
& ad
eam invi-
tat.*

derat, & protinus conspiciit parvulum IESUM è throno suo prodire. Gestabat crucem manu eamque Sponsæ suæ joannæ ostendit, ac si eam tali modo ad crucem invitaret. Quo viso ac gratia, extra se abrepta mansit, existimans DEUM eo signo innuere ac velle ut velut infans fileat. Et quia non fuit ausa crucem de manu Domini sumere, cum reverentia timore ac demissa compositione ait: Domine si tibi placet, inde ego eam accipiam. Sed Dominus respondit: Huius rei necdum tempus advenit: quasi dicere vellet, ne sollicita sis ob instrumenta pœnitentiæ tibi ablata; Crux tibi nusquam deerit, imo non longe post gravem admodum crucem receptura es, eamque bajulatura, sat longo tempore. Tali igitur pacto crucis nimirum ostentatione, sua Maiestas cor Sponsæ suæ confortavit; velut Angelus ille in hortu, pariter ostensione Crucis cor suæ Divinæ Maiestatis corroboravit.

CAPUT XI.

*Virginis Ioanna Parentes statuerunt eam
matrimonio iungere: ea de re queri-
tur apud Deum, & sua Di-
vina Maiestas eam con-
fortat.*

O Altitudo divitiarum sapientiæ & scientiæ DEI! Quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & investigabiles viæ eius! (ad Rom.

11. v. 33.) Quam crebrò utitur ille ad res maximas perficiendas mediis ad speciem pugnantibus & è diametro oppositis! Despondit sibi suprema Majestas Divina Virginem Ioannam sexto eius ætatis anno. Ostendit DEUS zona secretorum celestium plenâ ministerio Angeli sui præcinxit; corpusque illius omnis carnalis proclivitatis atque concupiscentiæ exors fecit. Virgineum eius corpus dotibus spiritualibus ditavit, dum nimirum zonæ illius beneficio expurgavit in eâ extinxitque impuram illam radicem, unde carnalis concupiscentiæ sensualis affectio enascitur. Denique decrevit uti perpetuò Virgo intacta perseveraret. Nunc vero statuit, ut opera & conciliatione proxenitarum Parentum eius homini mortali ac terreno, matrimonio copuletur. Certè matrimonium tuendæ Virginæ corporis animæque castitati medium idoneum nequaquam est. Quis igitur ob causas voluit DEUS, uti Sponsa sua & nupta esset & Virgo! Voluntas maiestatis eius est, ne nos hoc desiderium scrutemur cognitioneque affequamur, sed potius veneremur. Tanto siquidem à nobis Divina mysteria magis in veneratione habentur, quanto ille magis ea in secretario suæ providentiæ recondit, nostræque investigationi subducit. Hinc abdito nobisque inscrutabili consilio, coniugium Sponsæ suæ DEUS humanæ permittit dispositioni. Attingebat illa jam annum 13. & quia eius nobile genus, formæ præstantia, magnæ opes, uti & singularis

*Matrimonio ad-
servan-
dam vir-
ginitatem
DEUS.*

Ad quod
incundū
mater
eam hor-
ratur.

Ad Ma-
trimonij
nomen
Ioanna
tota tur-
batur.

gularis virtus nota passim perspecta-
que erant, amores obtinuit omnium,
compluresque fuere Prociā quibus
petebatur in matrimonio eos intererat
Nobilis quidā vicinā juvenis, præ-
dives institor, qui eā instātius expete-
bat Matthias Ortiz nomine, Francif-
ci Ortiz Civis Cæsareæ urbis Bur-
gensis filius: huius ergo postulata
faventius Virgunculæ nostræ Paren-
tes admisere, eo quod existimarent
conjugium istud præ aliis fortunati-
us commodiusque fore. Ut vero hæc
coniunctio quantocyus pactis ac sti-
pulatione firmari concludique pos-
set, Mater eam blandē alloquitur,
suum ei cum primis maternum pa-
trisque amorem proponit, quod ni-
mirum eius societate destituti ambo
desolarentur, quod oculos suos in
eam unicē coniectos ac quiescentes
habeant, quod spes vitæ suæ quiete
traducendæ in ea una recubissent.

Quam graviter pudica nostra Vir-
go turbata sit in sermone isto suæ
matris, calamo verbisque satis expri-
mi haudquaquam potest. Enim verò
ad primum eius verbum tota con-
cussa adeo obrigit, ut possibile non
esset matri responsum dare. Ut vero
epilogum excepit, erat instar semi
mortui hominis. Licet enim Divini

promissi verbum de conservanda
perpetuo Virginitate pro infallibili
certoque haberet, nihilo tamen seci-
ustalia tamque contraria ei tuenda
media prorsus eam summo dolore
afficiebant, siquidem quamdiu pug-
na durat, semper timemus sollicitiq;
sumus. Hac in tristissima animi con-
fusione, nesciebat quid ageret, quo-
ve confugiendum esset. Apud ho-
mines reperiebat fores solatii omnes
clausas. Eo tamen non obstante, ab
iniusta matris sententia ad parentis
sui iudicium, qui eam intime dilige-
bat, decrevit appellare. Quapropter
oblata quandoque occasione cum
eo solo agendi adfuit, pudicissima
Virgo nostra, deiecto vultu, humili
ac toto amabili gestu, Virgineo rubo-
re, totaque consternata, seque ad pa-
rentis pedes abiciens ait, Domine
ac Pater, propositum meum deside-
riumque, quod semper alui, & ad-
huc dum alo, Religiosæ suæ mona-
sticæ vitæ amplectendæ, eo animo
ut totam DEO me consecrem, Cha-
ritati tuæ notum perspectumque
est. Primis ætatis annis iam ipse me
sponsione dicavi. Oro igitur ut ve-
lut Pater auxilio mihi adsis, quo
felici illo statim potiar. Solus timor,
ne forte id non eveniat, facit, ut
cor meum præ dolore propemodum
rumpatur. Indubitata quoque se-
quetur mors, si felicitatem illam,
ut sponsa DEI efficiar, mihi ade-
merint, meq; ut sponsa terreni ho-
minis fiam adegerint. Ne igitur a-
mantissimus Dominus Parens sine-
rit, ut hæc sua charissima desolatif-
simaque filia ante pedes eius dolore
exanimata, fatis concedat. Hæc ubi

*Parentis
opem fru-
stra im-
plorat.*

innocens ovicula effata est, liquatum solutumque in lacrymas est coreius. Cepit itaque perorare lacrymis atque hac tacente suada iustam petitionem suam, quam ante eum effuderat confirmare ac velut obsignare. Quis crederet sermonem tam amabilem & gratiosum à tam gratiosa formosaque filia profusas lacrymas paternum cor emollire non potuisse? Tamen id prorsus ita evenit. Nam tamen si revera petitioni eius perquam libens assentiri cuperet Pater, ut qui eam intime amaret, præstare tamen id haudquaquam noluit, ne videlicet velut germanus Adæ filius Evæ suæ id est uxori mœstitiæ displicentiæque author esset. Quapropter cum ponderi doloris istius Coniugii ferendo se non esse perspiceret, perductis ad umbilicum ferè nuptialibus pactis, Burgo se subduxit, unique à suis fratribus plenipotentiam ut vocamus, impertit, tabulas & conventa nuptialia decretorie conficiendi, concludendi, ultimæque expediendi.

At Virgo nostra tristissima, supra omnem modum desolata fuit, viso, quod Pater intentioni suæ atque proposito exequendo se minime annueret, quodque mater suam timens ne interim illa Religioni se dicaret, Coniugii executionem affiduo urgeret; quod equidem idem fuit, ac Ioannæ mortem accelerare. Ad extremum ad suum Confessarium velut Sacerdotem virumque DEO sacratum confugit. Venit itaque ad pedes eius, sperans eum velut Christum, vel Vicarium eius super flus-

æus maris mœstitiæ suæ ambulaturum, eosque sedaturum. Aperuit illi summa confidentia totum cor suum, statum animæ, seriem totius vitæ, zelum, fervorem atque sedulitatem qua in suis spiritualibus exercitationibus utatur, præclara sua proposita, & accensum ad spiritualia animi flagrantis desiderium, uti & præsignes cœlestes gratias, eximias dotes, excellentia, quæ à Sponso suo cœlesti in pignus amoris & arrham sponsalitiæ accepit munerat; & contra etiam promissa sua, quibus vicissim Christo se devinxerat, gravem item obligationem, qua illi eiusque Sacratissima Matri Virgini Mariæ obstricta sit. Denique & suum dissentientem atque abhorrentem à nuptialibus votis animum, summum vero Religiosæ vitæ capefcendæ desiderium ac voluntatis ad eam propensionem & affectum Obtestatur ergo eum ingenti lacrymarum profluvio Confessari uti per eum sibi liceat evanido istius mundi eum mortiferis suis exitiorum periculis dorsum obvertere, prorsusque ei nuntium remittere. Velit item sibi auxilio esse, ut Cœnobiticam vitam, ceu turissimum perbrevis ac discriminum plenæ huius vitæ navigationis portum tenere, securaque statione consistere possit. Audiit illam loquentem Confessor. Debuerat tamen imprimis inquirere & funditus pervestigare ac penetrare Virgineam eius puritatem, præstantemque animæ statum ac florem Virginitatis DEO sacratum, nec non & desponsationem Domino nostro IESU Christo

sto, in præsentia suæ Beatissimæ
Matris, & firmatum annuli sponsa-
litii, quem sua Majestas digito eius
inferuit, traditione nuptiale fædus.
Hæ res, tantæ, suo profecto fuerant
precio & dignitate æstimandæ, &
impendio observandæ. Ille vero
omnibus hisce neglectis sic eam al-
loquitur. Virgo, percepi omnia
quæ mihi abs te dicta & enarrata
sunt, reperioquæ quod cuncta hæc
seu commenta tua sive dæmonis
illusiones esse queant. Obedire
Parentibus nulli imposturæ ob-
noxium. In omnibus suis præcep-
tis honorandi sunt, & mos abs te
eis gerendus, id si feceris, natus
DEO tuta servies. Periculolum
sane est spiritum per ignoras in-
uitatasque vias ducere, quam diu
finem scopumque Divinæ provi-
dentia liquido non cognoscimus.
& deprehendimus. Lucissimum
est viam sancitæ nobis a DEO le-
gis legere; quamobrem id agere
velis, quod Parentes præcipiunt,
quod si non facis, certa esto DE-
UM pœnas abs te exacturum,
manumque gratiæ suæ subtractu-
rum. Ita me DEUS! Quantus hic
error spiritualis istius Patris! In hac
supernaturali materia duæ reperi-
untur erroneæ opinionum viæ, quæ
utrinque in adversum ducunt. Al-
tera eorum est, qui facile credunt,
& hi fatui sunt & leves corde. Al-
tera illorum, qui sibi imaginari
persuadereque nequeunt DEUM
tam familiariter cum hominibus a-
gere, & hi arrogantes & imperiti
sunt, qui arguunt & criminantur,

quod non intelligunt. Quare nemo
unquam iustam de rebus Divinis
feret sententiam, qui ex præmemo-
ratis errantibus opinionibus quam-
cunque sequitur.

Dum vero tali pacto innocens
hæc columba cataclysmi suæ anxie-
tatis undis esset involuta, neque
reperiret pes eius apud mortales lo-
cum, quo requiesceret, reversa est
ad arcam refugii sui, domesticum
videlicet Oratorium suum, tanto-
que istic impensius toto ex corde
clamabat ad IESUM, Creatorem
suum, quanto ab humana omni ope
deserta erat. Provolvitur in genua
ante parvulum IESUM, penitissi-
misque è cordis fibris suspiriorum
emittebat spicula, geminisque la-
crymarum rivulis defluens, ingenti
cum sensu animi querulari cepit.
Mi DEUS, aiebat illa, nunc de tua
fide & meo cruciatu agitur. Tu
Domine, præter omne meum me-
ritum sponsali, te mihi fœdere co-
pulasti. Nuptiale hoc fædus præ-
sens tua sanctissima mater annuli sub-
arrhatorii traditione confirmavit.
Id si ita est, quid obsecro, egi, ut
me sic destituas? Qua in re te læsi
quod iam tam parum mei memor-
sis ac appetens? In quo demum
erravi ut me repellas? In quo nam
te contristavit cor illud, quod te
adorat? Quibus de causis summū
bonum meum, vis ut ego perdi-
tum eam? DEUS mi, Sponse mi,
mi Rex, si ego seu ingrata sponsa
obligationi sponsalitæ non feci
satis, si tibi fidem non servavi, si
fidelitati defui, tuumve honorem
læsi, en hic me præsto habes a-
mantissime

*Destituta
Ioanna
humana
ope Divi-
nam me
plorat.*

R III

36

"mantissime Domine, hic tuis me
 "affusam pedibus vides: castiga me
 "uiquequaque peracriter, pœnam
 "super pœnam dolorem super do-
 "lorem in me deplue, veniat mors,
 "oculus mihi vitam adime. Misera-
 "biles isti questus, apprime movere
 "apti, cor amantis illius Sponsi fau-
 "ciavere, adeoque voce amabilissi-
 "ma ad eam ait: Filia, non mihi tu
 "displices; neque unquam te dese-
 "ram, aut sine solatio relinquam.
 "Sanctos meos ablegabo, qui tibi
 "assistant teque tueantur, ut sic pu-
 "dorem tuum Virgineum serves in-
 "tactum. Age quod Parentes tui iu-
 "bent; quibus enim de causis id fiat,
 "te lateat. Suavibus hisce verbis tri-
 "stissima Virgo tranquillitati reddi-
 "ta est. Serenata est tempestas cor-
 "dis eius, exortaque est animæ eius
 "nova & iucundissima lux, perquam
 "illustratus ei est intellectus, ani-
 "musque in plena verbi Divini im-
 "plendi fiducia stabilitus fuit. Quod
 "vero Divinam ordinationem adim-
 "plere obedienter posset, adiit ma-
 "trem suam, significans paratam se
 "ac promptam in omnibus iussis il-
 "lius obsequi. Mater ut conspexit fi-
 "liam suam lato animo negotium
 "illud aggredi, summo ob id gaudio
 "persusa fuit. In veritate summe mi-
 "randum est, in consideratione na-
 "turalis inclinationis & ingentis affe-
 "ctus quo parentes cupiunt suis filia-
 "bus optime ab se provisum esse;
 "quod tam illibentes ac inviti Chri-
 "sto cælesti Sponso eas desponsari
 "sinant, ac quandoque prorsus re-
 "nuant, ut nimirum illas terreno cui-
 "piam homini tradant, qui nonnun-

Accepit
 DEI res-
 ponsa Io-
 enna ani-
 monstran-
 guatur.

quam deterius quam mancipium
 eas excipit & tractat. O cecitatem!
 Historia præsens errorem hunc lu-
 culenter demonstrabit, & cuius in
 exemplum ob oculos ponet.

CAPUT XII.

De nuptiis Virginis Ioanna, & testimo-
 nio intaminata eius Castitatis: quæ
 "venere quamdiu cum suo
 Coniuge in ædibus pa-
 ternis morata
 est.

S Piritus sanctus in Cantic. cant.
 (Cant. 2.) ait sponsam suam esse
 sicut liliū inter spinas. Istud
 unanimi Sanctorum Patrum sen-
 tentia, Beatissimæ Virgini Mariæ,
 eiusque invictæ atque intactæ Vir-
 ginitati applicatur. Quippe sicut
 liliū odorem suum candorisque
 venustatem inter spinas conservat;
 sic etiam Virgo Maria purissimam
 castitatem in periculoso Coniugii
 statu conservavit. Nulla equidem
 pura creatura reperitur, quæ cum
 hac Regia Virgine componi pos-
 sit: nihilominus tamen debita di-
 stinctione & analogia servata, Vir-
 ginem nostram Sororem Ioannam
 in puncto isto cum Virgine MA-
 RIA perbelle comparare possumus:
 siquidem Ioanna nostra totis
 fere 40 conjugii sui annis adjuvante
 DEO illibatam virginitatem ser-
 vavit, & toto vitæ tempore integrā
 possedit. Ipso annorum in flore, Ioanna
 nempe tredecennis præfato Mat-
 thiæ Ortizio matrimonio est copu-
 lata. Nuptiæ splendido copiosoque
 apparatu ac festivitate, quemad-
 modum

Ioanna
 nubit
 Matthiæ
 Ortizio.